

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 8939

гр. София, 14.11.2022 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 75 състав,
в закрито заседание на 14.11.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Геновева Йончева

като разгледа дело номер **9433** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 248 от Гражданския процесуален кодекс (ГПК), във вр. С § 2 от Допълнителните разпоредби (ДР) на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по искане на ответника - директорът на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика” [населено място] при ЦУ на НАП, за изменение на постановеното по делото решение № 5646 от 07.10.2022 г., в частта, с която съдът се е произнесъл по дължимите между страните разноси – съобразно уважената част на жалбата и отменената част от акта, като е отказал приложение на чл. 161, ал. 3 ДОПК.

Ответникът възразява срещу процедирането на съда. Счита, че изцяло в преценката на жалбоподателя е кои от намиращите се при него доказателства да представи в хода на ревизията, респ. и кога. Твърди, че в хода на ревизионното производство са приложени множество документи на чужд език. Същите са били приобщени към изпратената до съда административна преписка. Посочва, че едва в хода на съдебното производство, след изпълнение на указанията на съда, оспорващият е представил документите в превод на български език. Акцентира, че разпоредбата на чл. 55, ал. 2 ДОПК съдържа само възможност, но не и задължение за органите по приходите да изискват превод на представени в хода на ревизията документи. Обобщава, че е налице хипотезата на чл. 161, ал. 3 ДОПК, с оглед на което претендира разноските в производството да бъдат възложени изцяло в тежест на жалбоподателя. В срока по чл. 248, ал. 2 ГПК не е постъпил отговор от насрещната страна.

Административен съд София-град, III отделение, 75-ти състав, намира, че искането на ответника за изменение на постановеното по делото решение е процесуално допустимо, като подадено в 14-дневния срок съгласно чл. 248, ал. 1 ГПК, като разгледано по същество искането е неоснователно.

С решението, чието изменение се претендира, съдът е отменил по жалба на "БЪЛГЕРИАН ЕКСПОРТ ИНДЪСТРИ" ЕООД Ревизионен акт №

P-22221020005055-091-001/25.03.2021 г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП С., потвърден с Решение № 1163/30.07.2021 г. на директора на Дирекция "Обжалване и данъчно-осигурителна практика" С. при ЦУ на НАП, в частта на допълнително установените на дружеството задължения по ЗДДС за данъчен период м. 05.2020 г. по фактура № [ЕГН]/19.05.2020 г. с данъчна основа 8390,51 лв. и ДДС 1678,10 лв., и за данъчен период м.08.2020 г. по фактура № 00000000181/28.08.2020 г. с данъчна основа 586,75 лв. и ДДС 117,35 лв., произтичащи от непризнато прилагане на нулева данъчна ставка и облагане с 20 % ДДС на декларираните доставки на стоки по чл. 28, т. 1 ЗДДС, документирани с тези фактури. С решението е отхвърлено оспорването срещу РА в останалата част.

При този правен резултат съдът е счел за основателни заявените и от двете от страни искания за присъждане на разноски. Приложил е правилото на чл. 161, ал. 1 ДОПК, като с оглед отменената част от акта (изчислена на 1993,80 лв.) и отхвърлената част на жалбата (9 783,98 лв.), след прихващане на насрещните вземания за разноски, е приел, че в полза на приходната администрация следва да се присъдят разноски във вид на юрисконсултско възнаграждение в размер на 472,17 лв. Този размер е по-нисък от претендираната в с.з. от процесуалния представител на ответника сума от 883 лв., основана на искането на пълномощника за присъждане на разноски съобразно чл. 161, ал. 3 ДОПК - поради представяне пред съда на доказателства, които е могло да бъдат представени в административното производство.

В случая, в решението са изложени мотиви във връзка с предвиденото в чл. 55, ал. 1 ДОПК изискване, от които съдът се е водил при съразмерното присъждане на разноските за производството съобразно правилото на чл. 161, ал. 1 ДОПК. Съгласно чл. 55, ал. 1 ДОПК при поискване от орган по приходите субектът е длъжен да представи съставен на чужд език документ, придружен с точен превод на български език, извършен от заклет преводач. В случаите, когато документът не е представен с точен превод в определения срок, органът по приходите може да извърши превод за сметка на субекта (чл. 55, ал. 2 ДОПК). Буквалният прочит на цитираната разпоредба действително не показва задължение за органите по приходите да изискват или да извършват за сметка на ревизираното лице превод на депозираните в хода на ревизията документи. Но, както е възприето и в мотивите на решението, чието изменение се иска понастоящем, нормата на чл. 55 ДОПК не следва да се тълкува и прилага изолирано от правните принцип на данъчния процес, особено на прокламирания в чл. 3 от Кодекса принцип за обективност, задължаващ органите по приходите да установяват безпристрастно фактите и обстоятелствата от значение за правата, задълженията и отговорността на задължените лица в производствата по този кодекс. Съгласно ал. 2 и 3 на цитираното правило административните актове по този кодекс се основават на действителните факти от значение за случая, които се установява по реда и със средствата, предвидени в този кодекс. В съдебното решение е посочено също, че коментиранията норма на чл. 55 ДОПК е проявление на принципа за добросъвестност и право на защита съгласно чл. 6, ал. 3 ДОПК, изискващ от приходните органи да осигурят на участниците в производствата възможност да упражнят процесуалните си права и правото си на защита. Изрично е отбелязано, че в случая процесуалното бездействие на ревизиращия екип, което е в противоречие и с чл. 5 ДОПК за служебното начало, е довело до постановяване на акт при неизяснена фактическа обстановка относно обстоятелствата от значение за установяване на данъчните задължения на ревизираното лице, включително за прилагането на

определените в закона облекчения, каквито са визираните в чл. 28 ЗДДС.

Разпоредбата на чл. 161, ал. 3 ДОПК, на която се позовава ответникът предвижда, че когато пред съда се представят доказателства, които е могло да бъдат представени в административното производство, представилата ги страна заплаща изцяло разноските по делото независимо от неговия изход, освен в случаите по чл. 155, ал. 3 и 4. В случая обаче доказателствата, обосноваващи тезата на ревизирия субект за прилагане на нулева данъчна ставка и облагане с 20 % ДДС на декларираните доставки на стоки по чл. 28, т. 1 ЗДДС, са представени още в хода на ревизията. Това са документите, съставени на чужд език, които за да бъдат приети като доказателства следва да бъдат придружени с превод на български език. Самият превод служи за възприемането на доказателствата от съда, но сам по себе си той не е доказателство. Поради това и представянето му не попада пряко в хипотезата на чл. 161, ал. 3 ДОПК. Възприемането на становището на ответника означава приходната администрация да бъде необосновано облекчена, а с това и мотивирана към процесуално поведение в разрез с посочените по горе принципи за обективно установяване на фактите и обстоятелствата от значение за правата, задълженията и отговорността на задължените лица.

Що се отнася до цитираната в молбата съдебна практика на Върховния административен съд, следва да се посочи, че същата е формирана при различни обстоятелства, а именно не само превода, но и самите писмени доказателства – документи на чужд език, са депозираны едва при съдебното обжалване и са възприети като новопредставени по смисъла на чл. 161, ал. 3 ДОПК.

В обобщение съдът намира, че искането за изменение на постановеното по делото решение, в частта за разноските, е неоснователно и следва да бъде оставено без уважение.

Ето защо и на основание чл. 248, ал. 3 ГПК, вр. § 2 от ДР на ДОПК, Административен съд - София град, III отделение, 75-ти състав,

О П Р Е Д Е Л И:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на ответника – директор на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика” [населено място] при Централно управление на Националната агенция за приходите, за изменение на решение № 5646 от 07.10.2022 г., постановено по административно дело № 9433/2021 г. по описа на Административен съд – София-град, в частта за разноските.

Определението може да бъде обжалвано с частна жалба пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщението до страните.

Препис от определението да се изпрати на страните по реда на чл. 137 АПК, вр. § 2 от ДР на ДОПК.

СЪДИЯ:

